

Справа про розкриття злочину століття

Олександр Мінович

Справа про розкриття злочину століття або про те таємне, що рано чи пізно повинно було стати явним.

Пора відкрити очі на те якою справді була війна.

Мова йтиме про величезну грандіозну комбінацію, навіть можна сказати аферу, одного із найвідоміших диктаторів сучасності Й. Сталіна і його близького оточення в керівництві радянської держави. Мова про гігантську операцію та про загадку, яка залишилась нерозгаданою за життя кремлівських вождів сталінського періоду і залишається такою по цей день. Мова про таємницю, до якої не добрався і не розкрив поки, що жоден із істориків.

Про початок війни 1941-1945 років, яку звично ще називають колишні радянські люди Великою Вітчизняною війною, в світі написано значну кількість книг, опубліковано багато спогадів, мемуарів. Радянська історія близько 50 років твердила всім – від школярів до вчених і на весь світ, що початок війни був програний та був таким невдалим тому, що гітлерівці віроломно, несподівано, без оголошення війни напали на СРСР. Всім вбивали в голову те, що Радянський Союз не був готовим до війни, та не чекав війни з боку Німеччини, оскільки підписав з нею мирний договір, виправдовувалися, що німці були краще озброєними для ведення війни ніж СРСР, що німецька армія була більшою по чисельності за радянську армію, що Сталін та його команда перелякалися нападу німців та в паніці не змогли в початковому періоді війни організувати надійну оборону.

Все це нісенітниця.

Напад гітлерівців не був для Радянського Союзу несподіванкою. СРСР готувався та був готовий до війни набагато краще, ніж гітлерівська Німеччина. Про день початку війни Сталін та його команда добре знали. Командування Червоної армії було добре організованим і хоча й допускало помилки, в основному, виконувало поставлені перед ним завдання. Існує багато доказів того, що Сталін не боявся Гітлера та його армії, що він знав про свою значну військову перевагу та поставив Гітлера в такі умови, при яких у нього не було іншого виходу, як напасти на СРСР.

Одним із перших, хто написав про реальну готовність Радянського союзу до війни треба назвати Віктора Суворова, котрий кинув виклик радянській пропаганді і її послідовникам, зумів довести наявність військової переваги СРСР над фашистською Німеччиною ще до початку війни між ними.

Проте В.Суворов прийшов, на мій погляд, до хибних висновків, вважаючи, що Сталін програв початок війни через те, що він безоглядно і необачно готувався до нападу на гітлерівців та втратив момент початку їх вторгнення на територію

Радянського Союзу.

В дійсності, задля захоплення Європи, Сталін запланував спеціальний відступ, заздалегідь прирікаючи радянський народ на величезні жертви. І такому, здавалося б неможливому, висновку свідчать незаперечні докази.

Із мемуарів багатьох радянських офіцерів та генералів і особливо головних радянських воєначальників, Маршалів Радянського Союзу Г.Жукова, О.Василевського, К. Мерецкова, які по черзі, перед війною і на початку війни з фашистською Німеччиною займали посади Начальника Генерального штабу збройних сил СРСР видно і підтверджується те, як насправді готувався та був готовий Радянський Союз до війни, те, коли в Кремлі стало відомо про день початку війни, які були плани радянського керівництва на війну.

Я беру цих начальників, маршалів та генералів, а також багатьох учасників війни у свідки по цій справі.

Крім того, саме висвітлення справжньої картини початку війни устами та руками вказаних радянських військових командувачів та начальників позбавлятиме сьогоднішніх прихильників сталінізму головних аргументів захисту Сталіна та його оточення. Якщо вони не повірять радянським командирам, генералам чи Начальникам Генерального штабу, то кому тоді вірити, хто тоді може знати справжню інформацію про те, як СРСР вступив у війну? Хто, як не ці люди повинні мати доступ до секретів кремлівської кухні?

Розгляд доказів сталінського злочину слід почати з того, як і наскільки був готовий Радянський Союз до війни, тому що, виходячи зі знань про таку готовність, зі знань про значну перевагу Червоної Армії над гітлерівцями, в Кремлі складались плани на війну.

Про те, як Радянський Союз готувався та був готовий до війни з фашистською Німеччиною.

Ось яку порівняльну картину готовності до війни та до окремих бойових операцій можна скласти за матеріалами спогадів Маршала Радянського Союзу Г. Жукова (тут і далі за книгою Г.Жукова "Спогади і роздуми"), який як ніхто інший повинен був знати всі показники по військовій силі своєї держави.

Згідно приведеного в спогадах Г. Жукова запису засідання військових місій СРСР, Англії, Франції від 15 серпня 1939 року командарм Шапошников на прохання вказаних військових місій виклав для них план розгортання збройних сил СРСР **на його західних кордонах.**

Нібито проти агресії в Європі Червона Армія в Європейській частині СРСР готова була розгорнути і виставити на фронт 120 піхотних дивізій, 16 кавалерійських дивізій, 5000 важких гармат, 9-10 тисяч танків, 5-5,5 тисяч бойових літаків (без допоміжної авіації), тобто бомбардувальників і винищувачів. В записі вказувалось, що 80 % літаків відносились до сучасної, на той час, авіації. До наведеного числа дивізій не входили військові частини укріплених районів, частини протиповітряної оборони, запасні частини і частини тилу. Одна дивізія складалася тоді з 19 тисяч солдат.

Звертаю увагу, що мова йде не про всю армію Країни Рад, не про всі її збройні сили,

а лише про ті сили, які СРСР був готовий виставити для спільної операції з Англією і Францією в Європі. Але навіть ці сили були ще в 1939 році набагато більше тих, з якими Гітлер напав на Радянський Союз в 1941 році.

Свідectво про наявність таких сил дає не хто-небудь, а Жуков і Шапошников.

Немає жодного сумніву, що до 22 червня 1941 року ці показники збільшилися в декілька разів, оскільки згідно наведеного запису тільки літаків країна випускала у 1939 році 900 —950 штук в місяць. Показова цифра. Цифра, яка говорить про те, що до початку війни Радянський Союз випустив додатково до вказаних 5-5,5 тисяч бойових літаків ще більше 20 тисяч. Логічно стверджувати про таке зростання воєнної сили і за іншими видами озброєння. В спогадах Г. Жукова говориться про те, що оборонна промисловість виростала в рік на 70 %, тобто до війни з гітлерівцями, вся озброєність армії Радянського Союзу виросла ще не менше як у півтора рази порівняно з тими цифрами які назвав 15 серпня 1939 року Б. Шапошников.

Згідно даних Г.Жукова німецько - фашистська армія в 1941 році, починаючи війну проти СРСР, ввела 153 дивізії по 15 тисяч чоловік в кожній, залишивши в резерві менше третини та й то другорядних дивізій. Було виставлено танків і штурмових гармат (разом) 4300 одиниць, літаків - 4980 одиниць.

Пізніше в радянській історії кількість дивізій було визначено цифрою 190, а кількість техніки залишилась незмінною.

Червона армія за даними Жукова мала на західних рубежах 149 дивізій і мала перевагу в техніці. Всього ця армія, нібито, налічувала 170 дивізій.

Іншу кількість дивізій було визначено пізніше, радянськими військовими істориками.

За цими даними до кінця 1941 року в діючу радянську армію було направлено із внутрішніх округів 70 дивізій, з Далекого Сходу, Середньої Азії і Закавказзя — 27 дивізій, було сформовано нових — 194 дивізії. (див. 50 років Збройним силам СРСР, Москва, 1968, с.273)

В березні 1973 року на дачі в Архангельському Маршал Василевський заявив, що до кінця 1941 року в Радянському Союзі було сформовано більше 400 нових дивізій. Василевський не простий військовий, він в серпні 1941 року заступник Начальника Генерального штабу. Він просто зобов'язаний був знати справжню кількість своєї армії. (див. Н.Комаров, "Державний комітет оборони постановляє..." документи спогади коментарі, с.52.)

Потрібно сказати, що радянські танки Т-34 та КВ необхідно прирівнювати до, як мінімум, декількох німецьких. Танків подібного класу в німців при нападі на СРСР взагалі не було.

На думку Сталіна ця війна була війною танків.

Вважаю за потрібне привести також показники, які викладені в "Історії другої світової війни 1939 - 1945" (Москва, 1982, т.12, с.168).

Згідно цього видання за роки війни радянська промисловість випустила 482,2 тисяч гармат всіх видів і калібрів, 351,8 тисяч мінометів, 102,8 тисяч танків і САУ, 112 тисяч

літаків.

За ці ж роки німецька промисловість на яку, за словами радянських істориків, працювало 11 окупованих країн Західної Європи отримала в 1,5 – 2 рази менше.

В кінці 1941 року СРСР випускав близько 1500 танків на місяць, тобто за два місяці випускалось стільки танків скільки гітлерівська армія мала при переході радянських кордонів і на початку війни. Співвідношення по літаках було ще більшим.

Якщо хтось хоче виправдати агресивний сталінський режим та сказати нам, що зброї випущеної Радянським Союзом під час війни, не було до війни, то це брехня. Ця зброя була. І таке видно по кількості танків, літаків та іншого озброєння, що мала Червона Армія до війни. Але треба розуміти, що і та зброя, яка була виготовлена в час війни, була зарання розробленою, велика кількість заводів були до війни пристосовані до випуску зброї і почали її випускати. В економіці СРСР було до війни закладено могутню спроможність виробляти колосальну кількість зброї і такий фундамент не можна було створити за один день.

Якщо зрівняти цифри тільки по літакам: 25,5 тисяч радянських проти неповних 5 тисяч німецьких з якими гітлерівці почали війну, то вимальовується така картина з якої зрозуміло, хто був у цій війні, ще до її розв'язання переможцем, а хто переможеним. Не приходить сумніватися, що така ж картина, така перевага була не тільки по літаках а й по танках, гарматах та по кількості солдат.

За такої переваги, противнику можна було давати фору, можна було допускати понесення великих втрат на початку війни.

Про план Сталіна на війну з гітлерівцями

Сталін та Гітлер не могли співіснувати в Європі. Кожен відчував загрозу один від одного.

Існування цих войовничих вождів обов'язково і неминуче повинно було б привести до війни. Взаємна загроза заставила обох готуватися до війни і складати плани війни.

Який був план у Сталіна? Якщо Сталін безперечно готувався до війни, якщо він перевів всю економіку на підготовку до війни, якщо він розробив могутні, а часом найкращі види зброї та виробив її в величезній кількості, то значить Сталін і його команда повинні були будувати і якісь певні плани на війну. Які вони, ці плани? Можливо слід вірити тій версії, яку щодня повторювали на кожному кроці рупори радянської пропаганди, що ми готувалися зустріти ворога на кордоні і далі громити його на його ж території?

Може Сталін хотів оборонятися? Чому ж тоді зовсім не підготувався до оборони? Чому сотні тисяч цивільних людей не рили окопів біля західних рубежів країни, як вони це робили вже через декілька днів на підступах до великих міст? Якби радянська армія з її могутнім військовим потенціалом насправді збиралася б оборонятися, якби вона була приведена у бойову готовність, зайняла оборонні споруди, окопалася б, то не було б ніякого захоплення фашистами величезної радянської території, не було б ніякої гітлерівської окупації, тому, що радянська військова сила, її значна перевага над гітлерівською силою давала для цього вагомі підстави. З такою силою можна було

створити таку оборону, яку не зміг би прорвати ніхто в світі, але зрозуміло, що для цього було потрібно, в першу чергу, поставити ставку на оборону.

Сталінська пропаганда каже нам, що Радянський Союз не вжив належних заходів по захисту своїх рубежів, оскільки не хотів провокувати Гітлера до початку війни. Але факти кажуть нам про протилежне, і читач може ознайомитись з цими фактами, викладеними мною.

Сталін майже напередодні війни повністю демонтував та законсервував величезні багатотонні багатокілометрові оборонні споруди на західних рубежах країни, в яких радянські війська могли б тримати оборону місяцями, а то й роками.

В своїх спогадах відомий радянський дисидент, генерал Петро Григоренко, що керував зведенням оборонних довоєнних споруд, пише про те, як перед початком війни були зруйновані багаточисленні захисні комплекси, так звані "укріпайони", що зводились на західних кордонах радянської держави на протязі декількох років перед війною.

"Весною 1941 року напередодні самої війни загриміли могутні вибухи вздовж усієї лінії на тисячу двісті кілометрів. За особистим наказом Сталіна висадили в повітря могутні залізобетонні капоніри і півкапоніри, три— і двоамбразурні вогневі пункти, командні і спостережні пункти, десятки тисяч довготривалих оборонних споруд. Кращого подарунку гітлерівському командуванню зробити не можна було." (П.Григоренко, "Спогади")

В спорудження цих захисних бастіонів було вкладено величезні кошти, використані нові інженерні технології, задіяні неймовірно великі людські та інші ресурси. І все це в один час чомусь знищено. Чому? Логіка підказує тільки один вихід – не було ставки на оборону. А якщо ставка на наступ, то навіщо руйнувати те, що буде в своєму тилу? При наступі зведені укріплені райони мішати радянським військам не могли. Якщо не наступ, якщо не оборона, то чи може бути третє? Може.

Задум Сталіна - втягнути Гітлера в війну. Спровокувати його до нападу на СРСР. Заманити його в западню, як в мишоловку, втягнути глибоко на свою територію, щоб там розбити, і тільки тоді провести наступ на територію Німеччини та заволодіти Європою чи її частиною.

Сталін знав і не міг не знати про свою військову перевагу над Гітлером, і саме з урахуванням цієї переваги будував свої стратегічні плани на війну. Незважаючи на відступ в перші часи війни, сталінську верхівку повинні були заспокоювати знання про значну радянську військову перевагу над гітлерівцями і особливо про перевагу у військовій техніці і перевагу ведення війни на своїй території.

Розкриття такого задуму Сталіна відразу дає відповідь на численні питання, які виникали досі в істориків, коли вони давали оцінку діям Сталіна та його найближчого оточення в перші дні війни. Зрозуміло, що такий задум повинен був бути таємницею, яку не могло розкривати сталінське оточення, навіть після війни, бо треба було б визнати нелюдяність такого задуму. Зрозуміло також, що в такі плани могли бути присвячені тільки одиниці з сталінської команди, тому багато радянських військових

начальників розцінювали дії сталінського вищого командування в перші дні війни як зраду, а то й божевілья.

За таких умов, за такого замислу, оборонні споруди не потрібні, оскільки вони загальмують запланований фальшивий відступ до мишоловки, тоді такі споруди потрібно зарання не скриваючи розрушити, щоб ввести в оману противника, показати йому свою непідготовленість, неорганізованість, невміння та беззахисність, тобто показати все те, що спонукає агресора до нападу. Зайняття оборонних укріплених районів радянськими військами привело б до затяжних боїв біля кордонів. Гітлер не розтягнув би свої війська на тисячі кілометрів в глибину радянських просторів, не був би змушеним воювати на території, що була для нього ворожою.

Силу дотів та дзотів, як оборонних укріплень всьому світу і в тому числі Радянському Союзу показала в кінці 1939-го на початку 1940 років фінська армія, що змогла ефективно оборонятися проти набагато сильнішої Червоної Армії. Оборона Маннергейма стала зразком оборони, а фінські доти і дзоти стали великою перешкодою для тих хто збирався наступати, навіть, якщо мав для цього значно більшу військову силу. В Кремлі добре знали про переваги оборонних споруд, для чого й збудували їх вздовж всього західного кордону.

Гітлерівські війська в 1941 році наразилися на сильний опір та несли значні втрати в тих місцях де червоноармійці встигли зайняти оборонні споруди. У районі Леско-Глинне-Постолів-Тальни (після війни ці населені пункти перейшли до складу Польщі) радянські солдати в оточених німцями дотах вели бої аж до початку липня 1941 року.

А, що було б коли б всі визначені для цього радянські війська зайняли оборонні споруди? Куди б тоді зайшли б гітлерівці в 1941 році? Наскільки меншими були б втрати радянських військ?

На превеликий жаль, планами Кремля таке не передбачалося.

Маршал Г. Жуков відкидаючи твердження про спеціальну ліквідацію укріплених районів разом з тим, визнає, що згідно вказівки радянського Генштабу від восьмого квітня 1941 року значну частину вказаних оборонних споруд було законсервовано і передбачено, що до бойової готовності ці споруди приводяться на 10 день початку війни. Результатом такого стало те, що укріплені райони були відразу захоплені противником. Якби навіть ліквідації їх не було, то результат нічим не відрізняється від того, якби така ліквідація була. Консервація фактично не відрізнялась від ліквідації. Кому потрібно займати оборонні споруди на 10 день після наступу ворога?

Знищити, чи спеціально залишити укріплені райони бездіяльними та небоєздатними, шляхом консервації, в час коли всі чекали, що війна почнеться із дня на день – це провокація для наступаючих, провокація до наступу, поки не оговтались, ті, що в обороні. І якби радянські війська зайняли оборонні споруди та привели їх до бойової готовності, то це якраз не тільки не провокувало б напад гітлерівців, а беззаперечно стримувало б їх.

Дії Сталіна направлені на спеціальне знищення могутніх оборонних бастіонів настільки показові, настільки яскраво свідчать на користь, вказаного мною

сталінського задуму про западню та спеціального, запланованого відступу, що тільки цього факту було б достатньо для доказу існування сталінського задуму, але історія знає ще багато інших фактів, що слугують такими ж доказами.

С. Штеменко - на початку війни відповідальний працівник Генштабу збройних сил СРСР (тут і далі за книгою "Генеральний штаб в роки війни") написав, що в кінці серпня 1941 року Радянський Союз ввів в Іран три армії - 44-у, 47-у і 53-ю Окрему Середньоазіатську.

Прошу звернути увагу! В час, коли обстановка на фронтах нібито досягла найскрутнішого становища, фашистська армія заглибилася на радянську територію на 500, а то й більше кілометрів, коли нібито не хватало зброї, військової техніки, коли нібито існувала така велика загроза для збереження держави, Сталін відправляє три армії не на захист Києва, Москви, Ленінграду чи Одеси, а в Іран, з території якого безпосередня загроза не надходила. А якби і мала чи могла надходити, то та загрожуюча обстановка, що мала місце на території СРСР, на підходах до Києва, Ленінграда і Москви, ніяк не давала підстав, не давала права направляти такі значні сили в місця, де загрози не існувало. В крайньому разі, поки, що не існувало.

Трьома арміями можна було зняти облогу Ленінграда, або не віддавати німцям Смоленськ чи Одесу.

Сталін направив в Іран три армії для інших невідомих нам цілей та, щоб забезпечити проведення переговорів із союзниками, оскільки в цей час сюди були також направлені англійські війська.

Здавалося б , країна в небезпеці. Нібито стоїть питання існування радянської держави. Проте, інтереси в Ірані для сталінського керівництва були важливішими ніж захист Москви!

Таке могло бути тільки, коли Сталін не боявся за Москву, не боявся за результати війни і був більше заклопотаний майбутнім поділом Європи.

Треба сказати, що й в світі знали справжню картину війни, потенційного в ній переможця. 1 січня 1942 року аж 26 держав світу підписали з Радянським Союзом декларацію про співробітництво у війні проти фашистської Німеччини. Скоріш за все після битви під Москвою, за поданням дипломатії великих країн, за прикладом їх виступу проти Гітлера ці країни вже не вагалися чию сторону держати.

В середині 1942 року до радянських військ було доведено директиву за якою солдатам заборонялося відступати. Тільки в 1942 році! Раніше таке фактично допускалося. З моменту прийняття директиви це стало небезпечним для кожного радянського солдата і членів його сім'ї. Раніше не погрожували радянським бійцям і їх сім'ям розстрілом за здачу в полон, тому, що тоді таке не було нагальним питанням, тепер же нагальним стало припинення відступу. Радянське командування вирішило, що час відступу невідворотно минув. Тепер гітлерівців залишилося тільки добити.

Поки що жоден історик не ставив так питання і не висував такої версії тому, що вона здається абсурдною і неможливою, адже СРСР поніс в перший рік війни дуже великі втрати в живій силі, техніці, втраті території, заводів, сільського господарства

тощо.

Так, поніс. Але якщо дивитися стратегічно, то це єдиний правильний розрахунок, зважаючи на великомасштабні цілі більшовицького керівництва та його негребування вершити політику, жертвуючи безжалісно мільйонами людей і не боячись перевернути світ, пролити ріки крові.

Сталін не вперше жертвував мільйонами. Тим більше не було йому важко пожертвувати оборонними спорудами та іншими військовими втратами. Ціль була понад усе. Якби радянські війська першими почали наступ, то цілком логічно стверджувати, що вони понесли б втрати не менші, а то й навіть значно більші ніж ті, які понесли в 1941 році. Але результатом наступу не обов'язково була б швидка перемога та блискавичний розгром фашистської Німеччини, яка хоч і була слабше підготовленою до війни, але була достатньо сильною, мала певний досвід війни і оборонялася б на своїй території. За таких умов війна могла б затягтися на роки і тоді ціль Сталіна – Європа, була б нескоро досяжною.

Здавалося б, великі жертви, понесені Радянським Союзом на початку війни говорять на користь тої версії про війну, якої офіційно дотримувався СРСР, тобто версії про віроломний і несподіваний напад гітлерівців. Але те, що на перший погляд, здається неймовірним, виявляється надто простим, якщо дивитися з іншої позиції. Заради того, щоб втягнути Гітлера в війну, заманити його в глиб СРСР на тисячі кілометрів бездоріжжя, в умови осінньої грязюки та непрохідності, в умови суворої російської зими, в умови партизанської війни в тилу, в умови віддаленості німців від своїх ресурсних баз, в умови, за якими, зважаючи на протяжність заглиблення на територію СРСР, Гітлеру потрібно було нести кратні витрати всього, що жило фронт, заради цього Сталін пожертвував Україною, Білорусією та іншими частинами держави, заради цього вкинув і знищив у жерлі війни перші мільйони солдат та мирних жителів, бо саме така страшна жертва одного з найбільших тиранів людства вела до обезкровлення німецької армії та можливості її повного розгрому.

Якщо кремлівське керівництво було впевнено у своїй перевазі напередодні війни, розуміло фактичну і головне потенційну перевагу в кількості і могутності озброєння, в кількості живої сили, то в Москві повинні були розуміти, що всі понесені втрати і витрати, які б великі вони не були, при перемозі над противником будуть повернуті. Зрозуміло, крім мільйонів людей.

Сталінський бізнес-план повністю вдався і був ефективно реалізованим.

05 квітня 1943 року Державний комітет оборони СРСР прийняв постанову "Про трофейний Комітет при ДКО". В арміях створювалися трофейні батальйони, в повітряних арміях – трофейні роти, в фронтових з'єднаннях — трофейні бригади. Ціла армія людей, що займалася трофеями. До 1943 року такої армії ще не було. Європа була тоді далеко. З Європи забирали все, що попаде під руку. Трофейними підрозділами за час війни тільки металобрухту було зібрано 6 мільйонів тонн. Вивозили не тільки метал, а всі цінності.

Маршал Жуков прославився награбованими в Європі вагонами антикваріату,

предметів розкоші, культурних та історичних цінностей. Так грабував не тільки Жуков.

Про евакуацію та партизанські загони

Доказом задумів Сталіна та його найближчого оточення є також те, як швидко в 1941 році були підготовлені та почали свою роботу партизанські загони, як провадилась евакуація підприємств та кваліфікованих кадрів.

Навіщо в перші дні війни формувати партизанські загони і провадити евакуацію у віддалених від кордонів радянських районах, якщо не збиралися відступати? Якщо нібито планували нападати та бити ворога на його території?

Тоді, коли радянському керівництву приписували паніку та повну нездатність управляти процесом війни, оперативно створюються партизанські загони та диверсійні групи.

В кінці 1941 року на окупованій території діяло більше двох тисяч партизанських загонів, чисельністю більше 90 тисяч осіб. Така оперативність могла мати місце тільки тоді, коли радянська армія повинна була за планом відступати, глибоко відступати. За 1 день чи кілька тижнів, та ще й нібито в паніці, неможливо спланувати і організувати те, що потім вилилося в масштабний партизанський рух. Партизанів готували в спеціальних школах, що були в багатьох місцях.

В той час, коли мав місце нібито хаотичний відступ та коли радянська армія несла колосальні втрати, в оточення попадали десятки червоних дивізій і нібито, управління армією та державою було втрачено, хтось планомірно і чітко створює партизанські загони, підпільні обкоми, проводиться евакуація, за якою вивозяться в заздалегідь визначені місця заводи, устаткування, кваліфіковані кадри. На схід країни (Урал, Західна Сибір, Поволжя, Казахстан) із західних областей СРСР організовано евакуювались більше десяти мільйонів людей, сотні металургійних, машинобудівних та інших підприємств, в тому числі такі гіганти, як Ворошиловградський, Бежицький, Коломенський паровозобудівні заводи, Краматорський машинобудівний, Харківський турбінний та інші.

Згідно спогадів деяких радянських воєначальників мобілізаційні плани та плани евакуації були готові заздалегідь і **здіянні в перші дні війни. Тобто країна готувалася і була готова в перший день війни до глибокого відступу, до глибокої евакуації.**

Заводи за планом мали конкретні адреси евакуації і розміщення в віддалених місцях, в тих місцях, куди відступу не передбачалося.

Евакуація з Білорусії та України в перші дні війни провадилась не в Московську, Тульську чи Рязанську область країни. Ці області були заздалегідь визначені в Кремлі такими, що будуть чи можуть бути захоплені противником. Тому евакуація проводилась відразу в більш віддалені райони: на Урал, в Сибір, Середню Азію.

Якби країна готувалась до нападу на Німеччину чи до звичайної оборони, хіба б вона заздалегідь планувала відступ аж до Москви?

Якби відступ радянських військ планувався до рубежів Києва, наприклад, хіба б велася підготовка партизанських та диверсійних груп в районах на схід від Києва?

Радянський уряд підготувався і вивіз частину своїх установ з Москви в тил, де заздалегідь була підготовлена база для уряду та для військового командування. Відомо, що це була не проста база, **і вона не могла бути побудована за місяць чи два. Уряд за планом, за розробленим планом до війни, підготувався до евакуації, а керівництво країни було ще до початку війни готове до евакуації**, тому що такі дії були частиною задуму, частиною гри в затягнення противника в мишоловку.

Гітлер підійшов майже впритул до Москви. А чи хто-небудь чув про масову евакуацію з територій за Москвою, східніше Москви? Якщо в Кремлі реально відчували небезпеку захоплення німцями Москви, то чому не проводили евакуацію з районів, що лежали на 300 - 500 кілометрів в тилу радянських військ, за Москвою, як це відбувалося в перші дні війни? Повна евакуація Москви теж не відбулася. Маршал Василевський в своїх спогадах пише (тут і далше за його книгою "Справа всього життя"), що в Москві працювали на повну потужність заводи. В Москві залишились Сталін та все військове командування. Урядові установи частково переїхали поближче до місця скупчення всього господарства, більшості заводів, якими вони і повинні були керувати, а воєначальники залишилися, бо не збиралися здавати Москву, бо межі відступу були означені як: до Москви і до зими. Це якраз ті рубежі, на яких фашистська армія повинна видохтися та знесилитися, а тоді по ній повинні були вдарити не майже міфічні герої — Клочков з Панфіловим, а крім вже діючих і утримуючих фронт ще десятки резервних армій, озброєних і навчених, як пише маршал Василевський.

Армії ці були краще озброєні, ніж гітлерівці, і їх кількісний склад був значно більшим від гітлерівців. За словами тодішнього начальника Оперативного відділу Генштабу радянських військ С.Штеменка — це були резерви Ставки яких старанно зберігали. От чому Сталін з Жуковим, Василевським та іншими радянськими "зірками" не втікали з Москви. У Гітлера не було ніяких шансів на виграш.

Здавалося, що гітлерівці могли б захопити Москву та взяти в полон керівний склад сталінського військового командування. Це була б повна поразка Радянського Союзу. Здавалося, що залишення військового командування на чолі зі Сталіним в Москві це величезний ризик і величезна небезпека. Але Сталін не боявся такого ризику. Не боявся тому, що не бачив реальної небезпеки. Гітлерівська армія видохлася, а радянська, навпаки накопичила сили і перейшла в атаку. Таку атаку, по всьому фронту, на багато кілометрів, не могли вести ті ж таки Клочков з Панфіловим, а могли тільки добре підготовлені та переважаючі ворога сили, тому, що без значної переваги атакуючих серйозного наступу не відбувається. Наступ на значну відстань може вести тільки та армія, яка має перевагу над противником у декілька разів.

Не було проведено повної евакуації і в Ленінграді. На знаменитому Кіровському заводі, що випускав танки КВ робота не припинялася в умовах блокади. Обладнання цього заводу тільки частково було вивезено в віддалені райони СРСР. Чомусь ніхто не боявся, що цей завод захопить ворог, ніхто в радянському керівництві не вважав небезпечним залишити його в Ленінграді. Коломенський паровозобудівний завод, як уже згадувалось, евакуювали, а Кіровський - ні. Значить і Ленінград радянське

керівництво не збиралося здавати. Значить межі відступу і тут були визначені і відступ був проведений і тут за планом.

Ще в 1940 році радянський Генштаб розробив стратегічний план на війну. План корегувався і офіційно залишився в силі до початку війни з Німеччиною. Згідно цього плану, який фактично орієнтував радянські військові сили на війну з Гітлером, передбачалося, що у випадку нападу на СРСР, бойові дії будуть іти в прикордонних районах, після чого будуть перенесені на територію ворога.

Якби саме таким планом дійсно керувалися в Кремлі, то хіба б почалася організована евакуація в перший день війни? Хіба потрібно було б в ці ж перші дні створювати в кожній області, майже в кожному районі партизанські загони?

Вказаний стратегічний план не міг такого передбачати, бо це був би запланований глибокий відступ. Про такий відступ чи його планування ніхто з радянських маршалів не згадує. Але ж всі дії провадилися організовано і явно за необхідною схемою та графіками, тому, що без них при евакуації тисяч підприємств і мільйонів людей виник би величезний хаос. Уявіть собі яке скупчення поїздів, людей, заводського устаткування, майна повинно було б бути в перші дні війни, якби не було заздалегідь добре розробленої організації. Певний хаос, звичайно, був, але все ж таки прослідковувалась і організація, що підтверджується результатами евакуації..

Для розроблення такого стратегічного плану потрібний значний час і ніяк не декілька днів.

Це значить, що стратегічний план на глибокий відступ був. В Кремлі мали інший план, принципово інший, ніж той, що офіційно публікувався. План який заздалегідь відступ передбачав. Відступ через страшенні жертви.

Про головний напрям відступу радянських військ і напрям справжньої оборони.

Те, як провадився відступ свідчить, що радянське командування, незважаючи на великі втрати все таки управляло ходом війни з перших її днів. Німецькі війська легко і швидко наступали і окупували Білорусію, Прибалтику і частину України, а на східну, південну та центральну Україну гітлерівців легко не пропустили.

Сп'янілому від легких перемог в Європі Гітлеру та його армії Кремль виділив та визначив напрям полегшеного наступу на Москву – на Мінськ, Смоленськ, по Полісся, з його болотами і бездоріжжям, осторонь від індустріальних районів. Тут гітлерівцям просто підставляли, давали в жертву, неозброєних солдат. На цьому напрямку було найменше червоних військ, вони були зовсім невідготовленими, у них була застаріла і неефективна військова техніка, гостра нехватка зброї, продовольства та багато іншого необхідного для успішного ведення бойових дій. Дивізії та інші підрозділи були неповними. Ці війська не були попереджені завчасно про початок війни, вони не були приведені у бойову готовність.

На цьому напрямку військові аеродроми не мали зенітного прикриття, як на інших напрямках, і тому величезна кількість радянських літаків була знищена в перші години гітлерівської атаки. Сталін жертвував частиною своєї авіації, як і частиною своєї армії,

заради головних цілей. Така жертва могла бути і мала місце за умови значної переваги в кількості радянських літаків над німецькими. Адже, не дивлячись на величезні втрати, значна перевага все-одно залишилась за Радянським Союзом.

Заступник командуючого Західним фронтом І.Болдін у своїй книзі "Сторінки життя" пише, що командуванню фронтом було заборонено відкривати артилерійський вогонь по вже наступаючому ворогу. Маршал Тимошенко по телефону передавав І.Болдіну наказ Сталіна не відкривати вогонь. Болдіну здавалося, що Сталін та Тимошенко з'їхали з глузду. Він кричав у телефонну трубку, що вже горять міста, гинуть люди, але його ніхто не слухав. Тут, де таємно передбачався відступ і де все було приготовлено в жертву не давали наказу відкривати вогонь навіть тоді, коли ворог почав палити міста і вбивати людей, тоді коли на інших фронтах давно була дана команда до відсічі атаки ворога.

І коли Сталін пізніше дав команду розстріляти командувача фронтом, то чи не важливого свідка свого таємного та жорстокого для радянського народу плану він позбувався?

Осторонь цього наступу, на території України, стояла значно сильніша, більша та краще озброєна радянська армія.

Передові, найближчі до ворога, частини цієї армії теж були кинуті на розтерзання гітлерівцям в перші дні війни. Ці частини теж не були повідомлені про день нападу, їм не дали команди на приведення у бойову готовність, їх теж не вивели з-під бомбардування та артилерійського обстрілу нападаючого противника.

Але війська другого ешелону цього напрямку були вже добре озброєними та приготовленими до бою з противником. Ці війська, шалено обороняючись, наносячи великі втрати ворогу, разом з тим, нібито пропускала повз себе фашистських вояків, що наступали на Смоленськ, пропускали в страшенну яму, в страшне горнило війни. Туди, через Мінськ і Смоленськ, до Москви, до Сталінграду, туди де було визначено Сталіним місце для справжнього бою.

Зайшовши далеко в сторону Москви, підійшовши до Смоленська, гітлерівці спохватилися, побачили загрозу зі сторони сильних радянських військ, що були розташовані на території України і змушені були повернути свої сили в сторону загрози. Час від таких дій затягувався, зима неблаганно насувалася, Москва, як найближча ціль Гітлера ставала все дальшою.

Щоб затьмарити мозок фашистським генералам Сталін пожертвував не тільки мільйонами непідготовлених солдат, а й величезними матеріальними запасами, великою кількістю зброї, в основному застарілої. Ці запаси, ця зброя були завезені на західні кордони перед самою війною і часто просто були звалені на землю, без розміщення на складах і базах. Спочатку такі дії служили провокацією для нападу на СРСР, спочатку вони нібито говорили про підготовку до радянського нападу на Німеччину, а потім, після того, як війна почалася, стали служити запамороченню Гітлера від успіхів у війні. Ніщо так не могло б завірити фашистських стратегів, як ці величезні радянські втрати. Ніщо не вводило б так в оману, не налаштовувало б німців

на швидку і легку перемогу, на бажання наступу без оглядки, за визначеним та підсунутим Гітлеру напрямком наступу, найлегшим напрямком, як повинно було здаватися. Напрямок, що вів у пекло.

Показовий приклад того, як радянське командування управляло процесом війни є епізод із спогадів К.Мерецкова .

Восени 1941 року німецько-фашистська армія захопила місто Тихвін. Місто знаходиться недалеко від блокованого німцями на той час Ленінграду. Тихвін мав залізничне сполучення з Новою Ладогою, звідки по Ладозькому озеру надходило забезпечення Ленінграду. Захопивши Тихвін, гітлерівці перервали таке сполучення. Настала загроза захоплення міста на Неві. Кремлівське командування направляє в цей район К.Мерецкова, якому було поставлено завдання вибити німців з Тихвіна. Мерецков застав війська під Тихвіном в плачевному стані. Незважаючи на те, що наступили ранні морози, солдати були в літньому одязі, у них кінчилися боезапаси, не було чим стріляти, не було навіть гранат, мовчали гармати. Їх нещадно розстрілювала німецька авіація і чавили німецькі танки.

К. Мерецков в цих несприятливих умовах чудесним чином збирає розсіяні і голодні війська, принадивши їх запахом солдатських кухонь, чудесним чином знаходить необхідний одяг, боезапаси, поповняє ділянку фронту біля Тихвіна резервними військами, новою технікою і відбиває у німців Тихвін. Відбиває, незважаючи на страшенний опір німців, незважаючи на те, що німці стягнули під Тихвін значні сили. Ця операція мала місце в листопаді — грудні 1941 року, до перемоги під Москвою, тобто тоді, коли Червона Армія зазнавала щоденних поразок, тоді, коли гітлерівська армія ще не видохлася і могла воювати на повну силу. Але в плани сталінського керівництва не входило здавати Тихвін. Тому слід вважати, що всі старання Мерецкова були не чудом, а продуманими і організованими діями Кремля, у якого були сили для відбиття атак ворога в тому напрямку, який був важливий для радянського керівництва.

Гітлерівське командування розуміло значення Тихвіна. В Берліні голосно кричали, що після захоплення цього міста Ленінград буде зданий, а ленінградці вимруть голодною смертю. Та незважаючи на добре підготовлений захист німецького війська Тихвін було повернуто під контроль Червоної Армії і більше ніколи він не переходив до гітлерівців. Київ, Одесу, Смоленськ, надзвичайно сильну фортецю Брест німецько-фашистські солдати легко взяли, а Тихвін ні. Ленінград і Москву теж ні.

Хто після цього керував війною, хто був справжнім господарем війни? Ніяк не Гітлер.

Чому в одному місці біжать голі, босі, незброєні, потрапляють в оточення, масово здаються в полон в безвихідному, скрутному становищі, а в іншому не тільки запекло захищаються, а й маючи передову техніку, ідуть у наступ?

Тому, що в Прибалтиці, Білорусії та на частині Західної України Гітлер не міг захопити і не захоплював великих заводів і фабрик, яких там майже не було. Там не було багатючих запасів хліба на полях, вугілля, металу, як це мало місце на майже всій

території України. З України Сталіну потрібно було, хоча б частково, вивезти худобу, заводське устаткування, зібрати хліб, мобілізувати населення і тільки тоді здати. Тобто краще всього це можна було зробити через 2-3 місяці з початку війни, під осінь, що мало місце в дійсності.

В Україні для виконання цього задуму були зосереджені військові сили, які запекло оборонялися, поки не отримали наказу на відступ. Коли урожай було частково зібрано, заводи евакуювали, мільйони чоловіків поставлено в стрій, ці сили було ослаблено, а частину військ звідси було перекинуто на інші фронти. Радянські війська могли б ще довго тримати оборону на Дніпрі. Навіть, якби їх оточили, то в великому місті Києві можна було вести бої місяцями, як в оточеному Ленінграді чи Сталінграді. І історичних цінностей Києва ніхто не пожалів би, оскільки при відступі радянські війська і так зірвали та підпалили центральну частину Києва, в тому числі Хрещатик та Успенський собор Києво-Печерської лаври. Просто завдання було виконано. Гітлерівцям нанесено значні втрати. До осені протрималися, а далі за генеральним планом відступ до мишоловки.

Тут треба згадати, що командувач Південно-Західного фронту Кирпонос намагався порушити плани кремлівських стратегів, ще за кілька днів до війни. К.Мерецков пише, що М.Кирпонос без дозволу Верховного Командування спробував прямо перед початком нападу гітлерівців розмістити свої війська в оборонних спорудах, на що Москва негайно зреагувала і заставила вивести війська, як тепер вже зрозуміло на забій, під фашистський вогонь, від якого не було куди сховатися.

Після відступу з-під Києва війська Південно-Західного фронту були переформовані. Те, як відступали ці війська далі, ясно говорить про таємні плани Сталіна на спеціальний відступ. Ставка Верховного Головнокомандування наказала Південно-Західному фронту з 17 жовтня 1941 року почати відхід на нову лінію оборони. Фронт повинен був залишити Харків, Белгород, Донбас та відступити на відстань від 80 км. аж до 200 км.

Чи є це нормальним, приймати рішення про відступ на 200 кілометрів?

І. Баграмян згадує: "Я не міг прийти в себе. Що заставило Ставку прийняти таке важке рішення? Адже я не міг забути, як місяць назад в більш безвихідному, як нам здавалось, для нашого фронту становищі Ставка настоювала щоб не допустити відходу військ на таку ж приблизну відстань. А тепер, коли командування фронту і не просить про таке, коли становище фронту куди більш надійне, ніж в середині вересня, віддається наказ відходити."

Проте генеральний план був понад усе. В тому числі понад нові мільйони жертв, спустошення і сплюндрування України. В засліпленому бажанні завоювати половину Європи, в бажанні розпалити світову пожежу, що може коштувати проста селянська хата, садок, селянська худоба, історичні цінності, материнські сльози за забраними на фронт та загиблими синами, чоловіками, братами?

Про те, хто став першими радянськими жертвами у війні

Кого ж кинули під перший удар німецько-фашистської армії? Хто став гарматним

м'ясом? Кому не дали сховатися в укріплені райони, не озброїли, не підготували, не попередили про напад, не привели у стан бойової готовності? Є й на ці питання відповідь. Згідно спогадів Маршала Радянського Союзу Мерецкова в травні та червні 1941 року, до початку війни, в радянську армію було призвано майже мільйон новобранців. Маршал Г.Жуков пише, що рішення про цей призов приймалось ще в березні 1941 року, але призов не відбувся буцімто по причині того, що це могло б привести до розв'язання військового конфлікту з Німеччиною. В березні такого конфлікту боялися, або вважали розв'язання конфлікту передчасним (далеко ще до зими), а в травні боятися перестали.

З однієї сторони 14 червня, за два тижні до війни Кремль видає директиву, якою зв'язує руки радянським військам навіть для оборони, в якій застерігає всіх військових на західних кордонах не піддаватися на жодні провокації, щоб не дати можливому противнику підстав для війни, а з другої, на ділі, армія збільшує на кордонах з противником свою чисельність відразу майже на мільйон солдат.

Непоміченим таке німецькою розвідкою бути не могло, що й визнавали ще в березні 1941 року в Генеральному штабі радянської армії, коли начебто сумнівалися чи проводити призов.

Значить ціль була така, щоб помітили. Помітили і зреагували. А реакція могла бути з боку гітлерівців тільки одна – починати напад, поки радянські сили ще не збільшилися, поки ці сили не озброїли належним чином, не розмістили в оборонних спорудах, або поки ці сили перші не напали.

Згідно спогадів Маршала І. Баграмяна напередодні війни, всього лиш за декілька днів до її початку, в лави радянських збройних сил, що стояли на західному кордоні, були вкинуті багато молодих лейтенантів, випускників військових закладів. Вони, ці здебільшого безвусі хлопці, що не нюхали по-справжньому пороху були теж новобранцями і теж були віддані в жертву. Їх, як менш цінних військових кадрів, ніж досвідчені офіцери, направили туди, де вони обов'язково загинуть в перші дні війни.

Непідготовлених новобранців не просто розмістили на західних кордонах, прямо перед ворогом. Ними замінили кадрові прикордонні війська, які напередодні війни вивели з прикордонної зони та перемістили глибоко в тил, на запасні рубежі. Кадрові були ще потрібні, вони вже вміли воювати, а новоприбулих просто принесли в жертву. Їх німецькі солдати передавали танками, переляканих і не навчених захопили в полон, їх як худобу гнали фашисти в концтабори, змучених, поранених, голодних та таких, що не знали і не відали яку роль їм відведено кремлівськими стратегами.

Новобранцям не дали нової зброї, а вручили старі гвинтівки, їх не захистили кращими в світі танками Т-34 і КВ, не забезпечили сучасними на той час літаками, тому, що новобранці були тільки приманкою для ворога, якого, як зарозумілого, набундюченого від легких перемог, роз'яреного бика виманили червоні тореадори на велике поле тисячокілометрового стадіону, щоб заколоти на очах усього світу.

Чи був напад гітлерівців дійсно несподіваним для Сталіна та його ближнього оточення?

До теперішнього часу в країнах, що були раніше радянськими міф про несподіваний напад гітлерівців на СРСР не розвіяний.

Спеціально для цього відкриваю підручник з історії для українських учнів. Читаю, так як і всі учні — Радянський Союз поніс великих втрат в перший рік та в перші дні війни, тому, що ворог напав несподівано і віроломно.

Це значить, що скупчення сотень німецьких дивізій, маса техніки, яку можна було побачити не тільки з літака-розвідника, а й в бінокль чи навіть неозброєним оком, радянським командуванням сприймалась, як спектакль чи дитяча гра.

На тій стороні кордону, не один день, на готові до нападу стоять армії головного і чи не єдиного, на той час, противника, а на цій позбиралися одні дурники, які не розуміють, що армії існують для війни і що вони можуть почати атаку в будь-яку мить. І ці дурники дають накази до останнього моменту не піддаватися на провокації ворога, наказують не займати оборонні позиції, не приводити свої сили в бойову готовність.

Кому хочеться так вважати, хай згадає хто виграв війну, хто вщент розгромив одну із найбільш досвідчених армій світу? Хто провів не один десяток блискавичних військових операцій в результаті яких противник втрачав сотні тисяч солдат?

Що пишуть радянські маршали про те, коли їм та Сталіну стало відомо про день коли Гітлер нападе на Радянський Союз? Маршали пишуть, що про такий день зарання їм не було відомо. Правда, вказується на те, що остаточно все таки було відомо — 21 червня 1941 року. Нібито, повірили нарешті якомусь німецькому солдату - перебіжчику.

Та все ж і цього терміну було цілком достатньо для того, щоб оповістити війська про напад, щоб вивести їх з під удару противника, щоб перебазувати авіацію на запасні аеродроми, щоб вивести військові штаби в визначені райони для управління військами, щоб дати розпорядження військам про заняття оборонних споруд, щоб дати наказ про приготування до наступу німців, про приведення військ у бойову готовність.

Замість цього частина військ застали війну на шляху до місця ведення військових навчань. Маршал Жуков в свої споминах вказує, що для того, аби привести радянські війська у бойову готовність потрібно було всього 1— 4 години. І в Кремлі нібито цих чотирьох годин не знайшли. Нібито довго готували текст депеші. Фантастика! Абсурд! Тільки подумати! Вже точно і достеменно відомо про напад гітлерівців, а тут депешу не можуть скласти.

Але ж той же К.Мерецков повідомляє, що для Військово-Морського Флоту та Одеського військового округу повідомлення надіслали вчасно, командування цих формувань свої війська встигли привести у бойову готовність і в перші дні війн не понесли серйозних втрат. Чому? Що там окрема держава? Їм готували окрему депешу? Чи хтось в умовах жорстоко строгої сталінської дисципліни дозволив собі такі значущі самостійні дії? Зовсім ні. Одеський напрямок за планом фальшивого відступу треба було захищати до осені. Тут не потрібно було імітувати панічний відступ. Бо відступ планувався на смоленському напрямку, в лісах і болотах, напрямку який був для цього призначений, мав найменше радянського війська, мав застаріле і вже непотрібне

озброєння, яке не жаль було здати німцям заради визначеної мети.

Однак є в споминах радянських військових і інша дата повідомлення військ про день нападу фашистів на СРСР. В споминах генерала І. Калядіна (тут і далі за його книгою "За кожен п'ядь землі"), який був у 1941 році заступником командира 19-го механізованого корпусу говориться, що командування корпусу було повідомлено 19 червня 1941 року про те, що німці нападуть 22 червня 1941 року.

І не просто повідомлено, а отримало наказ в зв'язку з початком воєнних дій в ніч на 20 червня в цілях безпеки і захисту танкових дивізій від раптових ударів з повітря, вивести всі танки і артилерію, автотранспорт, вузли зв'язку, бронемашини механізованих частин із парків в безпечні місця згідно затвердженому плану за варіантом 1. Підрозділам протиповітряної оборони поставлено бойову задачу на прикриття районів нової дислокації корпусу.

Чи не є це ще одним безперечним доказом сталінського плану? Та доказом брехні, якою нас кормлять по цей час.

Корпус маючи добре озброєння, добре забезпечення боєприпасами і паливом ефективно воював на початку війни. Воював, маючи на озброєнні нові танки Т-34, КВ, які за виразом генерала І.Калядіна значно перевищували за своїми бойовими характеристиками німецьку бронетехніку і буквально прошивали наскрізь броню німецьких бойових машин. Корпус відступав тільки за наказом про відступ, а командування корпусу не розуміло таких наказів і не бачило необхідності у відступі.

На початку війни 19 механізований корпус, в якому воював І.Калядін входив до складу 5 армії Південно - західного фронту. Корпус разом іншими підрозділами армії, відступаючи аж до Києва брав участь у трьох — чотирьох великих операціях, що були фактично великими танковими боями. Перші бої були 26 червня в районі населених пунктів Луцьк, Дубно, Броди. Другі - приблизно з 29 червня по 2 липня, в районі річок Горинь та Случ, на підступах до Новоград-Волинська. Треті - з 8 липня - по 24 липня, в районі населених пунктів Броники і Федорівка, неподалік від Коростеня і Житомира, потім в районі Малина і знову після наступу корпусу в районі Броників і Федорівки. Жодний бій корпус не програв. Німецькі війська потерпіли в усіх цих боях поразку та зазнали великих втрат. За кожен підбитий радянський танк гітлерівці розплачувалися двома - трьома своїми. Крім значної переваги в силі і бойових можливостях нових радянських танків Т-34 і КВ, по німецькій армії вели могутній нищівний вогонь батареї 152 - міліметрових гармат-гаубиць та 122 - міліметрових гаубиць, які легко проламували броню німецьких танків і зносили їх башти, розбивали вщент іншу техніку.

Такий корпус був не один. Поряд з 19— м корпусом успішно воював 9— й, 18— й та інші, всього близько восьми. Вони були добре озброєні і не поступалися противнику за багатьма показниками.

Після відходу до Києва, в середині серпня 1941 року механізовані корпуси було розформовано, а їх особистий, досвідчений в боях особовий склад було направлено аж в Горький та Харків для створення нових танкових з'єднань.

Потрібно так розуміти, що з настанням осені фашистів знову підштовхували йти вперед. І для цього в районі Києва радянське командування знову, як і в перші дні війни йшло на нові великі жертви. Знову німцям підставляли неозброєних і непідготовлених, які своєю безпомічністю вселяли фашистам впевненість в бажанні йти вперед. Вперед, але до свого кінця.

Відступаючи, аж до кінця 1941 року весь Південно-Західний фронт більше танкових битв не проводив, тому, що великих танкових підрозділів більше не мав. Не мав і значних сил авіації.

Може танків не вистачало тоді в Радянському Союзі, чи літаків?

Хватало. Тільки за друге півріччя 1941 року в СРСР було випущено 4800 танків та 9800 літаків. Це значно більше ніж у Гітлера було під час переходу радянського кордону 22 червня 1941 року.

Та ця зброя чекала свого часу.

І. Старинов, начальник відділу Головного військово-інженерного управління Червоної Армії (тут і далі за його книгою "Пройди небаченим") пише, що за декілька днів до війни він був відряджений в Особливий західний військовий округ, яким тоді командував генерал Д.Павлов. В окрузі була надзвичайно тривожна обстановка. Там помітили, що гітлерівці безперервно підтягують до кордону війська, підвозять артилерію і танки, роблять розвідувальні польоти над радянською територією.

Павлов не відходив від телефону і весь час доповідав про те, що відбувається в окрузі до Москви. Але необхідної реакції звідти не надходило.

Багато командирів округу були у відпустках, більша частина автомашин і тракторів – тягачів артполків були відсутні. Павлову не дали привести округ в боєздатне положення і він, необізнаний в планах Сталіна змушений напевно був вважати такі дії зрадництвом, за, що й невдовзі поплатився своєю головою.

Маршал Радянського Союзу І.Баграмян згадує, що в радянських військах був спеціальний план прикриття кордону "КОВО – 41". Сигнал про введення цього плану міг бути переданим з Москви за 15 хвилин. План передбачав приведення військ, що були біля кордонів в стан бойової готовності. Як бачимо, ніякі депеші готувати не потрібно було. Достатньо за 15 хвилин передати сигнал і все.

Ті, хто найбільше мав шансів знати справжні наміри Сталіна на війну, тобто керівники Генштабу, Маршали Жуков, Василевський, Мерецков жодним словом не згадали про "КОВО – 41". Натомість видумували байки про німецького солдата – перебіжчика, якому єдиному повірили в Кремлі про те, що наступ Гітлера почнеться 22 червня. І байки про депешу, яку складали в радянському Генштабі цілу добу та так і не склали і не відіслали для двох західних округів, що не дало їм можливості приготуватися до атаки ворога.

Полковник О.Фомін, який займався будівництвом аеродрому біля міста Лієпая в своїй книзі "На семи фронтах" описує, що перед самою війною з фашистською Німеччиною він був відряджений в штаб 67—ї стрілецької дивізії. 21 червня 1941 року,

прибувши на місце розташування дивізії, він побачив, що дивізія безслідно зникла. Вона змінила місце, в якому знаходилася, щоб не потрапити з початком гітлерівської атаки під обстріл та бомбардування.

Коли О.Фомін прийшов на місцевий вокзал, то знайшов там великі черги людей, в основному росіян і українців, що купували білети для виїзду в глиб радянської країни.

Генерал Єгоров згадує, що 21 червня 1941 року так само, як і 67 -а стрілецька дивізія була піднята по тривозі і виведена з під майбутнього удару гітлерівців 81-а стрілецька дивізія.

Як бачимо, тут знали про те, що 22 червня почнеться війна. Хтось прийняв рішення про передислокацію дивізії і цього когось не заставили, так як генерала Кирпоноса повернути війська на своє попереднє місце розташування.

В спогадах учасників війни я віднайшов велику кількість розповідей про те, що в деяких місцях передислокація радянських військ за декілька днів до початку війни мала місце. Але така передислокація була вибірковою і інколи в місцях запланованого відступу була направлена на втрату боєготовності військ. Війська, деяких прикордонних округів були задіяні на навчаннях.

Я прочитав велику кількість розповідей учасників війни, які повідомляють, що знали про те, що напад гітлерівців відбудеться 22 червня 1941 року або приблизно біля цієї дати.

Знаменитий радянський льотчик О. Покришкін описує, що дізнався про війну, яка почнеться 22 червня від свого хазяїна, в якого наймав квартиру, єврея за походженням, якому повідомили про це близькі родичі з Бухареста.

Генерал Я.Черевиченко (за книгою "Війна. Народ. Перемога.") згадує, що 21 червня 1941 року йому особисто в штаб Одеського військового округу зателефонував нарком оборони Маршал Тимошенко, який повідомив про можливу агресію з боку Німеччини 22 червня і вказав, що війська округу повинні бути в бойовій готовності. Маршал також сказав, що вже провів переговори з Прибалтійським округом.

Чому Тимошенко не повідомив таким способом про можливий напад фашистів війська Західного фронту, чому не вказав їм прийняти стан бойової готовності та приготуватися до фашистського нападу?

Тому, що тут Кремлем передбачався відступ. І не простий відступ, а такий, що давав би Гітлеру можливість повірити в свої сили і побачити безсилість Червоної Армії.

Про день, коли фашисти почнуть напад було відомо мільйонам людей. Уявіть собі, обстановку за тиждень до початку війни, на стороні гітлерівців. Солдати одержують все необхідне для бою і походу, офіцери прощаються з сім'ями, пересуваються штаби, підвозяться і отримуються про запас боеприпаси, медикаменти, продовольство, пересуваються війська з тисячами танків, літаків, гармат, мільйонами солдат.

Згідно спогадів І.Баграмяна радянським військовим в прикордонних округах було відомо, що в останні дні перед війною німецька сторона виселяла місцеве населення з територій, що межували з СРСР. Було відомо, що гітлерівці щоденно приймають на кордоні близько 200 ешелонів з технікою і солдатами, боеприпаси вивантажувалися

просто на відкриті місця. Командування округу постійно інформувало про це Москву.

Про таке знали і розуміли бачене, як початок війни, мільйони цивільних людей, в тому числі, шпигуни, члени комуністичних партій, незадоволені гітлерівським режимом, дипломатичні та інші радянські працівники.

Інформація про таке повинна була поступати в Москву, в Кремль, до Сталіна з тисяч, з десятків тисяч джерел. А нам твердять, що в Кремлі не знали про таке, що до останнього моменту не вірили в напад фашистської армії, що Сталін не хотів нічому вірити.

Маячня. Якщо так брехати, і якщо такому вірили і вірять, то тоді й повірили б, якби в Кремлі змайстрували версію причини перших відступів радянської армії, яка була б в тому, що Сталін не вірив, що почалася та йде війна. Йому ж про таке доповідали ті ж люди, яким він, нібито вперто, не вірив до останнього дня про готовність Німеччини напасти 22 червня.

Якщо не звертати уваги на слова, то на ділі Сталін знав і реагував на інформацію про день початку війни. В свої директивах він наказував не піддаватися на жодні провокації, не робити жодних приготувань до захисту від вторгнення фашистів, а насправді готовив все для початку війни, тільки до війни за своїм жорстоким і страшним планом.

Всі радянські полководці — соратники Сталіна твердять нам в один голос, що Сталін не знав про день нападу гітлерівців на СРСР, що Сталін не вірив своїм розвідникам, своєму керівництву розвідки, повідомленням з дипломатичних джерел, своїм видатним шпигунам, таким як Ріхард Зорге, які повідомляли радянську сторону, що напад почнеться 22 червня 1941 року.

Але своєму довіреному соратнику, заступнику наркома оборони – К.Мерецкову повинен був Сталін вірити, бо інакше кому і чому тоді потрібно було вірити? Так можна дописатися та домовитися, що Сталін не знав і не вірив в те, що день білий, а ніч темна, в чому фактично і намагаються нас переконати Маршал Жуков і його прибічники.

К. Мерецков написав, що за завданням Сталіна, за тиждень до війни він об'їхав всі західні кордони Радянського Союзу. Отримав від командування прикордонних округів тривожну інформацію про величезне скупчення німецьких військ на кордонах, особисто побачив готовність противника до початку війни і доповів про це наркому оборони Тимошенку, а потім разом з останнім доповів про бачене Сталіну.

Хіба треба ще якісь докази? Чи може й даліше будемо робити з Сталіна повного дурня, який нічого не знав, нічого не хотів знати і не йняв нікому віри, навіть тім кого найбільше приблизив до себе і кого призначав на великі посади та нагороджував найвищими відзнаками.

Хто першим почав війну?

Згідно спогадів Маршала Жукова масові перевезення військ на схід гітлерівське командування почало з 25 травня 1941 року.

Маршал Василевський пише, що 28 радянських дивізій за директивою

Генерального штабу були пересунуті з внутрішніх округів в прикордонні починаючи з середини травня 1941 року. Ці дивізії доповнили тих, що вже були тут розміщені. В додаток до цих військ в травні – червні було направлено близько 800 тисяч військовозобов'язаних запасу. Хіба такий рух до кордону, таких значних сил, це не фактичний початок війни? Але давайте згадаємо, що ще в серпні 1939 року Радянський Союз готовий був виставити на своїх західних кордонах 120 дивізій.

Якби радянські сили, наблизившись до кордонів почали готуватися до оборони, тобто окопуватися, займати укріплені райони, то якісь підстави для виправдання у радянського керівництва були б. Але ж такого не відбувалося. Тому виправдання нема.

Саме велике зосередження радянських військ на західних кордонах послужило формальним поводом Німеччині для розв'язання війни. В виступі Молотова 22 червня 1941 року говориться, що посол Німеччини послався на таке скупчення військ, як на причину початку війни.

1 вересня 1939 року в СРСР було оголошено мобілізацію. Мобілізація – це війна. Про таке сказав начальник Генерального штабу Червоної Армії Б.Шапошников. Але й до мобілізації Червона Армія різко поповнилася десятками нових дивізій.

Маршали Жуков, Василевський, Мерецков не пояснили світу для чого була потрібна ця мобілізація. Це питання не знайшло свого висвітлення і якогось зрозумілого пояснення і в радянській історії.

22 червня 1941 року, близько опівдня, в зв'язку з початком війни, до радянського народу звернувся з промовою один з найближчих соратників Сталіна – Молотов. Крім повідомлення про напад гітлерівців, в цей надзвичайно важливий для країни час, Молотов, у своєму виступі говорить про провокацію румунського радіо, яке повідомило світ та своїх громадян про те, що на початку цього дня радянська авіація бомбардувала румунську територію.

Знаючи як в Радянському Союзі брехали скрізь і про все, я не дуже то довіряю Молотову. І не можу зрозуміти, як румунське радіо могло переконати своїх громадян, що їх бомбардували, якщо вони цього не відчули.

Я відверто скажу, що не знайшов доказів того, коли ж відбувся за часом перший удар радянської авіації по Румунії. У багатьох джерелах вказується різна дата такого удару. Згадується 22, 23, 24, 25 червня 1941 року.

Але незалежно від дати важливо, що такі бомбардування мали місце в перші дні війни і мали доволі серйозний характер. Важливо те, що такі бомбардування проходили тоді, коли на Західному фронті мав місце провальний відступ радянських військ. Важливо те, що бомбардуванню Румунії радянське командування придавало значно більшу вагу, ніж необхідність зупинити наступ гітлерівців в Білорусії і Україні.

Також треба підкреслити, що замість того, щоб захищати свої західні кордони, Сталін в перші дні війни нападає на Фінляндію і Угорщину.

25.06.1941 року радянська авіація нанесла бомбовий удар по Фінляндії, і тільки після цього, 26.06.1941 року, ця країна оголосила про стан війни з СРСР.

Угорщина оголосила війну Радянському Союзу 27.06.1941 року, після бомбардування радянською авіацією угорських населених пунктів.

Сталін втягував європейські країни в війну для того, щоб мати причини для вторгнення в ці країни після розгрому гітлерівської армії.

Такі дії сталінського режиму ще раз підтверджують розгаданий мною замисел Сталіна і його першочергову і основну ціль в війні – захоплення Європи.

Про сьогоденню загрозу

Мені, як і всім, хто мене оточує подобається жити в мирі. Я вважаю, що самою недолугою і неправильною є та політика держави, яка створює собі ворогів в особі інших держав чи народів.

На жаль, сьогодні, в деяких країнах пробують вернути повагу до Сталіна. Йому вже ставлять пам'ятники. Його продовжують величати, як переможця у війні і визволителя народів. На захист його говорять з екранів телевізора деякі політики.

Мене тривожить те, що останнім часом нам стали нав'язувати історію, в якій відбілюється сталінський режим.

Сталіна почали відрізняти від Гітлера в кращу сторону. Нам почали доводити, що Сталін значно кращий диктатор, ніж Гітлер. Що Сталін, бачите, вів репресії, щодо власного народу, а Гітлер проводив людиноненависницьку політику. Що Гітлер скоїв злочини проти людства, а Сталін не скоїв таких.

Я кажу – НІ! Сталін нічим не відрізняється від Гітлера, а якщо й відрізняється, то по багатьом показникам не в кращу сторону.

Жоден диктатор світу не репресував стільки мільйонів людей, своїх співгромадян, в мирний час. Ніхто не проводив таких чисток, такого розкуркулення, такого переслідування і приниження людей, що мислили чи говорили по-іншому ніж влада, ніхто не виморив стільки мільйонів людей голодом, маючи достатньо коштів, щоб такому голоду завадити, але направляючи ці кошти на зброю та війну. Ніхто примусово не виселяв мільйони людей зі своїх обжитих домівок і не перевозив цілі народи за надуманим обвинувачення в інші, далекі і несприятливі для життя місця. В сучасному світі ніхто не придумував таких комбінацій, в яких жертвами ставали мільйони і мільйони людей.

Сталінський режим пожирав не тільки людські тіла, але й душі. Людей заставляли або спонукали писати доноси на своїх рідних, близьких, колег, примушували відказуватися від своїх батьків, дітей, сестер, братів, позбавляли права на віру і церкву.

Якщо це не злочини проти людства, то може це прояви любові до людства, чи може на сталінські жертви поняття "людство" не розповсюджується? Яким засліпленням, яким затьмаренням сталінською ідеологією треба бути, щоб заявляти, що Сталін не скоював злочинів проти людства?

Демагогічно налаштовані сталінські послідовники, головним аргументом того, що Сталін був кращим ніж Гітлер, наводять аргумент про гітлерівські газові камери та концтабори. Але хіба концтаборів не було в СРСР, хіба вони не з'явилися тут раніше ніж у Гітлера, хіба смерть від тортур чи від кулі в потилицю в сталінських тюрмах є кращою

від смерті в газовій печі?

Кореспондент газет "Комсомольская правда" и "Известия" В.Лапский в своїх спогадах про роботу в Німеччині після війни ("Погребенные под Берлинской стеной") відкрив світу жахливу інформацію. Виявляється, одинадцять фашистських концтаборів, в т.ч. Бухенвальд і Заксенхаузен не припинили свою роботу після закінчення війни. А уже під опікою НКВД працювали до 1950 року. В таборах були, окрім колишніх німецьких солдат, жінки, старі і діти. від виснаження, голоду і хвороб. В таборі Кетчендорф за один день помирало 30-40 осіб. НКВД мало план щоденного заповнення концтаборів новими в'язнями. Цей план вимагав 200 чоловік в день.

Я жодним чином не збираюся захищати Гітлера, але Гітлера, його поплічників, його режим засудили на Нюрнберзькому процесі, а злочини сталінського режиму, в тому числі, в часи Другої світової війни не засуджено. Сталінський режим до цього дня ходить, тільки в переможцях.

Я звертаюся до всіх, хто мене почує. В умовах загрози реабілітації Сталіна потрібен ще один Нюрнберг. Потрібен суд над тими, хто несправедливо ухилився від суду. Потрібен суд над сталінським режимом за його злочини перед людством.

Якщо це питання не буде вирішене політично, то потрібен суд історії та істориків. Потрібен суд для того, щоб відділити зерно від половини і зло від добра, для того щоб наші нащадки не заблукали та не заплутались в тенетах демагогії сталіністів.

Коли я говорю Сталін, я розумію, той режим, який був у часи правління Сталіна, тому, що Сталін був не один. Я критикую не тільки Сталіна, а й сталінську владу, її порядки, її ідеологію.

Як християнин я повинен простити Сталіну його страшенні гріхи, бо розумію, що він був заражений ідеями соціалізму, які осліпили його і впадши на благодатне підґрунтя зробили з нього диктатора. Ці ідеї, ідеї світового соціалізму, як, нібито, небаченого блага, напевно виправдовували його у власних очах.

Але не можна виправдати сталінський режим, його ідеологію, його нелюдськість, його кровожерливість, його бажання підкорити під себе світ та встановити в ньому свої нелюдські порядки.

О. М.